

Står under mitt gamla, lite slitna, plommonträd denna sommardag och ser upp mot himlen som lyser genom grenarna. Omogna frukter hänger här och där och samsas med blommande björnbärgrenar som slingrar sig upp i trädet. På marken runt stammen växer mognande smultron och gräset börjar bli torrt. Solen lyser och det luktar hav. Ett litet ögonblick av någorlunda oförstörd skapelse. Inte så svårt att sitta här, just nu, och känna lite helhet och närvaro.

Sitter en stund och mediterar lite över livet. Och över orden i Markusevangeliet som vi hörde. Jesus pratar om friska och sjuka, om rättfärdiga och syndare. Men jag vet ju att världen inte består av antingen eller, vi eller dem. Visst ser jag att den del människor är obeskrivligt grymma, plågar andra och verkar komma från en annan dimension där medkänsla, respekt och kärleksfullhet inte verkar finnas på kartan, och omedvetenheten är så stor. Och förvirringen i tillvaron, och rotlösheten. Och jag fattar det inte.

Men hur är det med oss själva. Våra egna brister? Vår svaghet. Vad har jag själv i bagaget? Även om man inte hugger fysiska knivar i andra människor så har nog många av oss, medvetet eller omedvetet, gett andra människor sår. Stuckit till. Korsfäst lite till vardags. Och det gör ont – att ge och att få. Och hur skulle jag ha levat om jag vuxit upp i krig, fattigdom, misär, hot. Jag vet inte. Man vet inte förrän man är där.

”Så Gud, hjälp oss att känna vid vår brist. Hjälp oss till självrannsakan och medvetenhet.”

Och det är så lätt hänt att vi bygger upp försvar kring våra brister och mörka sidor – och för över dem på andra människor för att slippa se dem och ta tag i dem.

Man kan göra en liten övning (G W Hughes) för sin mänskliga och andliga mognads skull: Skriva en lista på allt som man irriterar sig på hos andra, föraktar eller kanske avskyr. Sedan förvarar man den listan väl för en tid, för den innehåller sannolikt egenskaper hos oss själva som vi inte vill kännas vid.

Kanske är jag naiv, men jag tror att många människor har en längtan efter att bli befriade från sitt mörker, också om man inte är helt, eller alls, medveten om det. För någonstans skaver det och gör ont, för de flesta, att skada, såra och förstöra, även om de känslorna förkläs till något annat. Kanske är det lättare att höra Guds röst ropa eller viska i smärtan man bär?

Tänker ibland på den grymme Riddar Kato i Astrid Lindgrens bok Mio min Mio. I slutstriden kämpar Kato och Mio med varandra och Mio slår svärdet ur Riddar Katos hand. Då sliter Kato upp sin rock och ber Mio att noga sikta på hjärtat: *”Se till att du hugger rakt genom mitt hjärta av sten. Det har skavt så länge därinne och gjort så ont.”*

Ibland kan mina egna, kanske också dina, trasiga delar nästan förgås av längtan efter någon som varsamt tar min hand och säger: jag ser allt det där, sveken, rädslan, lögnerna...men jag älskar dig ändå. Allt det där är inte den du djupast sett är och jag ser din längtan att bli hel. Som i liknelsen Jesus berättar: Fadern sa till sina tjänare när den förlorade sonen kom traskande hem igen efter att levt lite av ett rövarliv: *Skynda er och ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min*

son var död och lever igen, han var förlorad och var återfunnen.”

Guds glädje. Öppen famn. Bortom allt. Bortom våra föreställningar, gränser, moral, åsikter, vi och dem, stort och smått. Öppenhet. Barmhärtighet.

Sitter kvar under plommonträdet. Tänker på Paulus ord om andens frukter: kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Idag skulle man kanske kunna tillfoga: självinsikt och medvetenhet.

Vilken frukt bär våra liv? Mogna, söta, förtorkade, bittra, mjuka, giftiga, solvarma? Det vet andra bättre än man själv gör. Någon vet precis. Så får jag syn på en frukt i trädet som inte liknar de andra.

Längst ut på en gren hänger den. Den vackraste frukt jag någonsin sett. Som ett granatäpple av frostat och skimrande rött glas. Jag tar det i min hand och ser Kristus ansikte skymta. – Detta är Guds överflödande kärleks frukt, säger han. Den kärlek som kallar på er och för er ut ur er självupptagenhet, befriar er, ger er kraft och ger er möjlighet att se på skapelsen med barmhärtiga och milda ögon. Plockar den försiktigt, försiktigt. Den är av den ojämförligt sköraste och skönaste sorten.

Så ser jag att det finns andra frukter i trädet som inte borde finnas där. Det är ett märkligt träd.

Mina ögon fastnar vid några druvor som är på väg att mogna. Det är vi som är sanningens druvor, säger de med lite olika ljusa röster. Inte för att vi vet allt utan för att vi längtar efter sanningen. Vi längtar mer efter den gudomliga sanningen

bortom alla mänskliga föreställningar och åsikter än efter att ha rätt själva. Man måste inte alltid vilja ha rätt. När vi är mogna släpper vi taget. Det är bra att släppa taget ibland. Ska du inte plocka några av oss? Jo, säger jag och tar ner en klase och lägger överst i korgen. Kan vara bra att ha.

Så ramlar en frukt ner i huvudet på mig; Aj - den är liten och svart, fyrkantig och alldeles taggig. Surt smakar den. Jag vet, säger frukten, det är jag som alltid har sanningen. Jag vet bäst. Så jag slänger den i komposten. Där kan den ligga och fundera.

Får syn på en persika som dinglar på en gren och ur frukten strömmar en munter melodi och glada skratt. En liten dörr öppnas i persikan och en mask med hög hatt och silverkäpp tittar ut. Hej, säger han, välkommen till glädjens frukt! Glöm inte bort att glädjen är en helig frukt som befriar och läker. Den måste du ha i din korg!

Jag plockar en persika och innan jag går därifrån ser jag en liten oansenlig frukt som hänger på en gammal gren. Den vajar sakta i vinden men är helt tyst.

-Det där är ödmjukhetens och vörnadens frukt, säger alla de andra frukterna i mun på varandra. Hon säger inte så mycket, men hon är gammal och vis. Henne får du inte plocka. Du måste komma hit och sätta dig ner på marken och vänta så kanske hon börjar berätta. Jag smyger mig nära och hör den lilla fruktens bön:

”Befria oss Gud, från all sorts självgodhet, från varje spår av njutning över att döma andra. Visa oss våra egna brister så att vi förstår djupet av din förlåtelse och värmen i din kärlek, men inte heller förringar oss själva.”

Jag tar min korg, reser mig upp, ser ut över havet och går.